

Susanne Birkedal
Oslo Politidistrikt
Saksnummer 16661539

08. februar 2025

Politiets plikter når rettssystemet er under angrep

Politiet har ansvar for å sikre befolkningen mot trusler fra tyranniet og sørge for tryggest mulige rammer for vekst og ferdsel. Når andre deler av makten svikter, skal politiet enten alene eller sammen med andre myndigheter verne om verdiene som grunnloven beskytter, og politiet har fått en sak som berører kjernen av rettssystemet. Oslo tingrett har etter hovedforhandling anmeldt meg for å motarbeide rettssystemet, mens jeg [mener](#) at aktører i Oslo tingrett misbruker sin myndighet og motarbeider rettsvesenet. Det er avgjørende for norsk rettsvesen at saken ikke henlegges, og politiets oppgave er å avklare *hvem* som misbruker rettssystemet og *hvem* som forsvarer prinsipper som må veie tungt om en liberal rettsstat skal bestå. Gjør ikke politiet dette, vil politiet svikte sitt samfunnsoppdrag. Et varig og systematisk angrep på sivilbefolkningen vil videreføres, men med prinsipielt kart og kompass er det enkelt å avdekke en overhengende fare for rettsstaten.

Rettsstat og ukultur

Norsk rettsvesen skal sikre at prinsipper som selvbestemmelse, likhet, forholdsmessighet og frihetspresumsjon er forsvarlig vektlagt. Gjør ikke domstolene dette, svikter et avgjørende ledd i maktbalansen, og Riksadvokaten vektla disse prinsippene når han gjennom rusreformen tok avstand fra kriminalisering. Likevel fortsetter regjeringen å straffe på tilbakeviste premisser. Prop 92 L (2020-21) og gjentatte utredninger har dokumentert at grunnlaget for kriminalisering mangler, og det er sikker juss at straff uten faglig grunnlag er vilkårlig. Fra dette utgangspunktet er det domstolenes oppgave å ta et oppgjør med en politisk prosess som i 60 år har sett bort fra forskning og rettsprinsipper, men dommere i Oslo tingrett har vist at de heller vil beskytte keisere uten klær. En ukultur har fått grep hvor jurister vektlegger lojalitet til en totalitær ideologi fremfor rettsstatsbetingelser, og politiet har et selvstendig ansvar for rettsikkerheten.

Politiloven pålegger politiet å gå frem på mildest mulig måte mot befolkningen, men så lenge alternativ til forbud ikke utredes er det usikkert om politiet faktisk gjør det. Det er lett å finne [forskning](#) som viser at politiets innsats på rusfeltet gjør vondt verre, mens ingen forskning tilsier at forbudet har gjort verden bedre. Tvert imot har kriminologer, retts sosiologer, og historikere i over 40 år omtalt syndebukkmekanismen som motor for ruspolitikken, hvilket har resultert i stadig lavere status for politifolk. Mye av den heder og øre som uniformen skal representere er borte fordi politiet arresterer borgere for mindre skadelig atferd enn lovlig regulert atferd, og det var for å bistå etaten med å gjenoppbygge tillitt og integritet at Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk (AROD) stilte opp med cannabis og fleinsopp utenfor Politihuset i Oslo 11. september 2021.

Derfra har statsadvokater og politiadvokater ansvar for rettssikkerheten. Etske retningslinjer og Riksadvokatens prioriteringer for 2024 er klare på at påtalemyndigheten skal fremme prinsippsspørsmål for domstolsbehandling, men jurister som [Vilde Humlegård](#), [Sturla Henriksbø](#), [Christine Lundstein](#), og [Runar Torgersen](#) har sviktet rettssikkerheten ved å motsette seg prøvelsesrett på straffelovens 231. Akkurat som hos domstolene, har påtalemyndighetens jurister vist at de heller vil beskytte keisere uten klær, men Norge kan ikke ta for gitt at forbudet oppfyller et legitimt formål. Ettersom stadig flere land regulerer cannabis for å beskytte folkehelse, må også norske jurister ta høyde for at ruspolitikken har vært et historisk feilgrep og akseptere konsekvensene av rettighetsanalyse. Johs Andenæs innså dette i 1994, men i 30 år har norske jurister utsatt et oppgjør som må komme.

ARODs sivile ulydighet er derfor blitt stadig mer omfattende. Ettersom stadig flere jurister har sviktet ansvaret for rettighetsbeskyttelse, har sivil ulydighet blitt et verktøy for å eksponere rettsløshet, og forhandlingene i Oslo tingrett den 25 november 2024 avslørte at domstolenes uavhengighet er truet. Etter hovedforhandling gjorde vi derfor samfunnet en tjeneste ved å [offentliggjøre](#) hvordan påtalemyndighet og dommer satte rettsstatsgarantier til side for å sikre maktmidler, budsjetter, og prestisje. Derfra er det klart at domstolene har et problem, og politiet er involvert fordi jurister som er avslørt for å motarbeide Grunnlovens 89 er ute etter hevn.

Tingrettens svik

Det er tross alt ingen tvil om at lovgiver svikter fagansvar så lenge mindre inngripende tiltak utelukkes. I over 20 år har justisdepartementet ignorert egne ekspertutvalg for å holde ruspolitikken i et utdatert paradigme, og kriterier for faglighet er ikke ivaretatt. Derfra har domstolene plikt til å kvalitetssikre lovarbeid, hvilket Straffelovkommisjonen i 2002 anbefalte som en god ide. Allikevel har forbudet gjort så stor skade på rettssystemet at ingen rettighetssikring er mulig, og så dårlig sover visse jurister etter sitt svik mot konstitusjonelle krav at Oslo tingrett pusser politiet på meg. Disse juristene må være så høye på forakt for rettssystemet at de satser på at politiet skal se bort fra deres underminering av 200 års rettstradisjon. De håper at politi- og påtalemyndighet er tilstrekkelig korrumpert av en

totalitær ideologi til at Grunnlovens og Politilovens krav forblir uten vekt, for det er ingen tvil om at ukultur i Oslo tingrett er eksponert. Å nekte bevis på vilkårlig forfølgelse og svikt i ledelse er å beskytte et tårn av korrupsjon. Det er motarbeidelse av rettsvesenet og videreføring av et varig og systematisk angrep på sivilbefolkningen, og det er dette dommer Lassen har gjort. Derfra projiserer Direktør Kari Gitmark tingrettens svik mot rettssystemet på meg, men anmeldelsen viser hvorfor jeg tidligere har beskyldt rettens aktører for å representere en slange som vrir seg.¹

Alt jeg gjorde i tingretten var å påpeke dobbeltmoral og grunnlovssvik, og [dommen](#) er bevis på den inkompetanse som ble konstatert. I denne bygger Lassen på HR 2022-731-A selv etter at hun er informert om svakheter som må utbedres,² og fra et faglig ståsted er det klart at Lassen har sviktet sitt oppdrag. Til tross for at domstolene skal avgjøre i tvister mellom individ og stat, fortsetter vilkårlig forfølgelse fordi dommer Lassen nektet å føre vitner som kunne opplyse om hvor ille det står til med juss og politikk etter 60 års totalitær driv. Tunge krefter vil på autopilot videre, selv uten prinsippene som bygger vår grunnlovsarv, og som en sjelemesse for 200 års rettstradisjon håper tingretten at en anmeldelse til politiet skal iverksette straffesporet. Kafka kunne ikke drømt opp et mer forskrudd script, så hva vil politiet gjøre når direktøren av Oslo tingrett kommer med et slikt ønske? Skal dere lik apekatter danse for direktøren mens hun forgifter grunnvannet, eller skal politiet ta sitt samfunnsoppdrag på

¹ For å forstå analogien, se sitatet i kontekst med at politiet i avhør spurte hva den optimale måloppnåelsen ved ARODs sivile ulydighet var. Jeg svarte at vi ville kutte hodet av slangen, og med det mente jeg i overført betydning monsteret som i et halvt århundre har hatt borgerne i sitt grep. På grunn av det narkotikafrie idealet har samfunnet blitt stadig mer opprevet, offentlig panikk har grepet befolkningen, og tilløp på integritet har blitt straffet. En frykktkultur har utviklet seg hvor akademikere og politifolk ikke våger uttrykke etiske konflikter, mens tusenvis av borgere kvernes gjennom straffehjulet hvert år. Rundt 40 prosent av sakene i tingrettene er derfor narkotikasaker, selv om faggrunnlaget er ikke-eksisterende, og sitatet skinner lys på den skade som forbudsideologi har gjort på politikk og rettsvesen. Siden Dørum har slangens hode vært en hyklersk og usammenhengende fasadefigur. Like lenge har mangel på integritet i jussen gitt grobunn til en tradisjon som styrker tyranniet, og kommentaren var ment å belyse den ansvarspulverisering som driver forbudet videre. Det er til enhver tid justisministeren som er øverste ansvarlige for ugierningene på rusfeltet, og politiet ble i avhør informert om at enhver jurist som beskyttet justisministeren fra ansvarlighetslovens rekkevidde ville få passet påskrevet. Samtlige jurister som har motarbeidet et effektivt rettsmiddel er del av et større problem, og det var på dette grunnlaget at jeg avslutningsvis i tingretten omtalte dommer som «en slange som vrir seg». Hun var ikke interessert i å bidra til rettssikkerheten men fast bestemt på å beskytte keisere uten klær. Slik blottla dommer den skade som forbudsideologien har gjort på rettsstaten og kommentaren var en korrekt beskrivelse av virkeligheten, ettersom rettsprosessen tydeliggjorde en slange som vred seg for å unnsnippe historiens dom. Dette er opplagt når kommentaren sees i sammenheng med setningen som falt rett etter, hvor dommer ble sammenlignet med Herr Smith fra filmtrilogien the Matrix. Det er denne arketypen som dukker opp for å beskytte det bestående når sannhet truer med å velte utdaterte paradigmer, og det er denne tendensen som fikk dommer Lassen til å svikte sitt samfunnsoppdrag.

² HR 2022-731-A tar for gitt at forbudet oppfyller et legitimt formål fordi et flertall på stortinget avviste rusreform. Slik bommer Høyesterett når det gjelder minoritetsbeskyttelse. For å følge Høyesteretts logikk, er ikke rettighetssikring mulig før ti representanter for Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet, eller Kristelig folkeparti tar forskning og rettsprinsipper på alvor. Så lenge ti representanter på stortinget prioriterer budsjetter og maktmidler på bekostning av folkehelse, tillater Høyesterett at maktbruk anvendes blindt mot befolkningen, og HR-2022-731-A er vitnemål om hva det koster jussen å forsvare keisere uten klær.

alvor og straffeforfølge Lassen og Gitmark for misbruk av offentlig myndighet og motarbeidelse av rettsvesenet?

Det er nettopp dette tingrettens aktører er skyldige i. Rettsvesenet bygger på prinsipper som de har sviktet totalt, og flere hundretusen straffereaksjoner er konstitusjonelt omstridt fordi maktbalansen er satt ut av spill. Ingen fare er større for rettssikkerheten enn når jurister går til angrep på prinsippene som bygger vår grunnlovsarv, og politiet må ta et oppgjør med en trussel mot nasjonsbygging eller ytterligere forverre situasjonen for rettsstaten.

Det er ingen annen mulighet. *Noen* er det som motarbeider rettsvesenet når det gjelder avklaring av etterkrigstidens viktigste prinsipielle spørsmål, og jo mer etterforskerne setter seg inn i saken, desto mer opplagt er det hvem som har levert en falsk anmeldelse og hvem som forsøker å bygge integritet i rettsvesenet. Derfra følger et historisk ansvar. Å legge lokk på det manglende grunnlaget for straff er ikke en løsning for en instans som er avhengig av konstitusjonelt kart og kompass for ikke å bli et instrument for tyranniet, og styrking av rettsstaten begynner med politibetjenter og påtalejurister som tar nedprioritering av rettighetsjuss på alvor. Norsk rett fortjener uendelig mye bedre enn en juridisk tradisjon i politistatens tjeneste, og om dere er uniformen verdig vil rettssystemet sikres mot et angrep fra hensynsløse aktører.

Sannhet og forsoning

Tiden vil vise om politiet er moden for oppgaven eller om etaten drives videre av den ukultur som har ugyldiggjort 200 års rettshistorie. Om det siste blir resultatet, er dere personlig ansvarlige for rasering av rettsstaten og vil bli eksponert som landssvikere på lik linje med Lassen, Gitmark, og andre som har hindret et oppgjør med vilkårlig forfølgelse. En [sannhets- og forsoningskommisjon](#) er klar for å bøte på den skade som nedprioritering av rettighetsjuss har gjort, og det er ingen tvil om at forbudet representerer et varig og systematisk angrep mot sivilbefolkningen. Politiet har tidligere mottatt bevis som klargjør straffelovens § 231 problem med menneskerettighetene,³ og jurister som vil henlegge saken eller straffe meg for å motarbeide rettsvesenet vil få kjenne hva det innebærer å ta del i systematiske krenkelser. Å nekte og etterforske påstander om menneskerettighetsbrudd er et klart brudd på folkerettslige forpliktelser og ICC har nettopp dømt israelske myndigheter på dette grunnlaget. En million straffereaksjoner, samt titusenvise av døde, er ikke et like iøynefallende brudd på folkeretten som Israels folkemord, men ruspolitikken utgjør et enormt og stadig verre maktovergrep og situasjonen blir ikke bedre før staten erkjenner jakt på syndebukker.

Derfra kan en ny og mer bærekraftig ruspolitikk erstatte dagens tyranniske tilnærmede. Bevisene i dette brevet dokumenterer forbindelsen til fortidens vilkårlige forfølgelse, og [denne](#) spørsmålslisten til Justisminister oppsummerer det konstitusjonelle terrenget. Den

³ Dokumentarserien [Moving a Nation Forward](#), boken [Human Rising](#), og boken [To Right a Wrong](#) viser koblingen til fortidens vilkårlige forfølgelse, og dokumentarfilmen [Sannhet og Forsoning](#) utdyper fallhøyden for jurister som svikter etiske retningslinjer.

viser også at Høyesteretts og Rushåndevingsutvalgets rettighetsanalyse ikke tilfredsstillende kravene til en upartisk og kompetent behandling, og gjør klart et ansvar for å trygge rettssikkerheten. Det er fordi påtalemyndighet og domstoler har sviktet sitt ansvar at politiet har mottatt flere anmeldelser. Også [Lagdommere](#), [Høyesterettsdommere](#), og [politikere](#) som har dekket over systematiske menneskerettighetsbrudd må straffeforfølges om rettssystemet skal tryggas fra nedprioritering av rettighetsjuss, for samtlige har bidratt til rettsstatens fall. Det er på grunn av slike jurister at rettssystemet opererer uten prinsippene som bygger en liberal rettsstat, og et oppgjør med den ukultur som har motarbeidet et effektivt rettsmiddel er avgjørende. Statsministerens kontor er [informert](#) om skaden som er gjort på Norges grunnlovsarv, men politiet har et selvstendig ansvar for å beskytte rettssystemet. Dette gjøres ved en verdig rettsprosess, og forsvaret tilbyr følgende bevisoppgave for rettighetssikring på rusfeltet.

Bevisoppgave

- Dag 1: innledende prosedyrer og visning av dokumentarfilm.

Dokumentarfilm er effektivt for å se et større bilde. I flere tiår har ruspolitikken destruktive kurs vært dokumentert, og forsvaret vil vise filmer som setter ruspolitikken i historisk og prinsipiell kontekst:

- 1: Moving a Nation Forward (90 min)
- 2: Kampen om Hampen (60 min)
- 3: Folkeopplysningen (60 min)
- 4: Frihetens Manifest (13 min)

Dokumentaren [Moving a Nation Forward](#) viser at Norge i 60 år har videreført narkotikaforbud på sviktende premisser. I 15 år har rusbrukere kjempet for en rettighetsanalyse, mens staten har sabotert rettsstatsgarantier, og rettens forhandlinger tar utgangspunkt i informasjonen som kommer frem.

For å bekrefte bildet som oppsummeres, vil vi også vise [Kampen om Hampen](#) (1996), en dansk film som dokumenterer det samme som rusreformrapporten, bare 25 år før. Det var allerede på den tiden klart at politikken ikke kunne forsvares målt mot grunnlovens prinsipper og at en menneskerettsanalyse ville ha konkludert på de forfulgte grupperings side.

Det er et vitnemål om den politiske prosessens svikt at forbud fortsatt består, og den tredje filmen er NRKs [Folkeopplysningen](#) (2016) som overfører det internasjonale bildet til norske forhold. Alt som trengs for å vinne frem i en menneskerettsanalyse går frem av de andre filmene, men intervjuet med Justisminister Anders Anundsen er viktig. Ikke bare gjentar Justisministeren påstander som ble imøtegått 25 år før, men Anundsens argumentasjon viser hvorfor narkotikalover og raselover er mye det samme, og det manglende faktagrunnlaget blir dokumentert: Alt Justisdepartementet har å vise til for å forsvare kriminalisering en upublisert

masteroppgave fra en svensk medisinstudent, og vitnelisten vil klargjøre om det står bedre til i dag.

Filmvisningen avsluttes med [Frihetens Manifest](#), en norsk kortfilm som oppsummerer hvordan staten i 60 år har kjørt ruspolitikken på et konstitusjonelt sidespor. Deretter vil forsvaret føre vitner for å dokumentere ledersvikt og medløperi, og rettens dager går med på følgende vitner:

- Dag 2, vitneførsel: Justisminister Emilie Enger Mehl

Mehl er den siste av en lang rekke justisministere som straffer på tilbakeviste premisser, hvilket innebærer vilkårlig forfølgelse, og ministerens vitnemål vil avsløre ledersvikt. Justisministeren har siden 2021 vært [ansvarliggjort](#) for straff, men jo mer Mehl har uttalt seg om ruspolitikken, desto verre fremstår statsrådets forakt for rettsstat og rettssikkerhet. Sjelden har en minister utsatt seg for større konstitusjonell fallhøyde, og justisministerens [vitnemål](#) vil avklare om Ansvarlighetsloven kommer til anvendelse.

- Dag 3, vitneførsel: Nora Bergsjø, konstituert lovrådgiver ved lovavdelingen
- Dag 4, vitneførsel: Tonje Meinich, Avdelingsleder ved lovavdelingen
- Dag 5, vitneførsel: Hans-Petter Jahre, leder for Rushåndhevingsutvalget

Et oppgjør med etablert ukultur er den eneste måten som Justisdepartementet kan gjenreise tillitt. Vitnene fra justis vil vise om juristene i lovavdelingen er lojale til politikere eller rettsstatsprinsipper, og samtlige er ansvarliggjort.

Nora Bergsjø, konstituert lovrådgiver ved lovavdelingen, og avdelingsleder Tonje Meinich har signert brev av 01.07.22 hvor justis avviser ARODs bekymring for rettsstaten. De må enten stå med statsråden eller markere avstand fra regjeringens politiske prosjekt, og vitnene vil belyse utfordringer som følger av å være underordnet en politisk ledelse som er likegyldig til forskning og rettsprinsipper. Siden straffelovkommisjonen har det manglende grunnlaget for straff vært klart, og forsvaret er kjent med intern strid. Blant annet vet vi at en tidligere leder for lovavdelingen støtter ARODs sivile ulydighet, og om departementet vil bygge integritet i tider med panikk må ansatte ta avstand fra den politiske ledelsen.

Det samme gjelder Hans Petter Jahre. Som leder for Rushåndhevingsutvalget og regjeringens faglige alibi, må Jahre utdype faggrunnlaget for regjeringens politikk. Til tross for at utvalget var [informert](#) om forbindelsen til fortidens vilkårlige forfølgelse, har utvalget i sin [rapport](#) sviktet sitt fagfelts integritet for å hvitvaske regjeringens totalitære prosjekt, hvilket kaster en større skygge for Justis, og forsvaret vil belyse hvordan fagfeltet er forsøplet av jurister som skyr historisk og prinsipiell kontekst. Rushåndhevingsutvalgets vitnemål vil tydeliggjøre dette politiske spillet og forklare hvorfor ruspolitikken har fortsatt på et konstitusjonelt sidespor i 60 år.

- Dag 6, vitneførsel: Hans Petter Rui
- Dag 7, vitneførsel: Henriette Sinding Aasen.

- Dag 8, vitneførsel: Bård Dyrdal, politimann og leder for LEAP

Hans Petter Rui og Henriette Sinding Aasen er innkalt fordi professorer som dette utdanner jurister. Juss som fagfelt har i 60 år blitt forsøpelt av forbudet, og de kan avklare prinsipielle motforestillinger. Et oppgjør med etablert ukultur er den eneste måten som fagfeltet kan gjenreise tillitt. Disse vitnene er posisjonert til å utdype hvordan ruspolitikken klarer seg i en rettighetsanalyse, og rettsprosessen er en mulighet for å bygge integritet i tider med panikk.

Forsvaret vil bruke vitnene til å dokumentere fagfolks perspektiv på ruspolitikken. Disse fagfolka vil tilby innsikt og synliggjøre striden mellom fagfelt og lovgiver, og det viktig at de møter. Samtlige er posisjonert til å utdype avstanden mellom teori og praksis på rusfeltet, hvilket gir domstolen en solid plattform for rettighetssikring, og vitnet fra politiet (Bård Dyrdal) er innkalt fordi han representerer LEAP Scandinavia, en politigruppering som arbeider for en mindre skadelig ruspolitikk.

Dyrdals vitnemål vil vise hvordan det oppleves for tenkende politifolk å håndheve lover som gjør vondt verre. Vitnemålet er egnet til å kaste lys på etablert ukultur, samt gi plass til innsikt fra politiet. Dyrdal er viktig fordi hans gruppering LEAP er en motpol til den ukultur som viderefører straff på tilbakeviste premisser. Han er også innkalt fordi han kan fortelle om kilder i Arbeiderpartiet som hevder at Statsminister Støre var for rusreform, men gav etter for straffelobbyen. Dyrdals vitnemål kan forventes å kaste lys over et større systemisk problem, og på dette grunnlaget kan retten avgjøre den politiske prosessens integritet.

- Dag 9, vitneførsel: Statsminister Jonas Gahr Støre (Ap)
- Dag 10, vitneførsel: Peder Frølich (H), leder for Kontroll og konstitusjonskomiteen

Jonas Gahr Støre har vært ansvarlig for vilkårlig forfølgelse siden 2013. Som helseminister gjorde han ingenting for å sikre effektiv minoritetsbeskyttelse, og som statsminister har han fortsatt kursen. Ledelsesvikt, offentlig panikk, og nedprioritering av rettighetsjuss er stikkord som knytter regjeringens ruspolitikk til straff på tilbakeviste premisser, og statsministerens vitnemål vil avklare om Ansvarlighetsloven kommer til anvendelse.

Et annet vitnemål som er egnet til å kaste lys over den politiske prosessens manglende integritet er Peder Frølich (H), leder for Kontroll- og konstitusjonskomiteen. Kontroll- og konstitusjonskomiteen ble informert om manglende minoritetsbeskyttelse i [2018](#) og [2023](#). Komiteen har ansvar for [sikring](#) av rettsstat og rettigheter etter at Høyesterett flere ganger har motsatt seg lovgivers vilje ved formaliseringen av Grunnlovens § 89, og Peter Frølich (H) sitt vitnemål er relevant når dommeren skal vurdere om rettigheter er tilstrekkelig sikret gjennom den politiske prosessen.

- Dag 11, vitneførsel: Statsadvokat Bodil Thorp Myhre
- Dag 12, vitneførsel: Statsadvokat Sturla Henriksbø.

Etter å ha gjennomgått den politiske prosessens fallitt, vil forsvaret vise hvordan påtalemyndigheten har sviktet sitt ansvar for rettssikkerheten. Statsadvokater har lederansvar, men siden 2008 har påtalemyndigheten videreført en lang historie med rettsovergrep som begynte med Statsadvokat Bodil Thorp Myhre. Forsvaret gjorde da oppmerksom på systematiske krenkelser og prøvelsesretten ble gjort gjeldende, men Myhre sørget for at kravet om et effektivt rettsmiddel ble oversett av Sør-Østerdal Tingrett (TSOST-2008-159870). Hun fortsatte illgjerningen i Eidsivating lagmannsrett i 2009 og videre til Høyesterett i 2010, til tross for at advokat John Christian Elden informerte om at straffefrihetsgrunner var oversett. Som han skrev i ankeforberedelser den 19 april 2010:

For [tiltaltes] vedkommende er det inngitt en særskilt ankegrunn under lovanvendelsen som han har utdypet i sitt brev av 9. mars 2010 til Høyesterett med vedlegg. Ankegrunnen synes i korte trekk å være at narkotikalovgivningen i Norge er i strid med menneskerettighetene, og at således lex superior prinsippet som er festet i menneskerettsloven medfører at straffelovens § 162 må settes til side som konvensjonsstridig. For denne anførsel viser jeg til hans grundige og omfattende argumentasjon.

Statsadvokaten på sin side ville ikke forholde seg til forsvarets «grundige og omfattende argumentasjon», og siden har systemet gått sin skjeve gang. Ikke bare har Riksadvokaten lukket øynene for Hedmark og Oppland statsadvokatembeters underminering av rettssikkerhetsgarantier, men Oslo Statsadvokatembeter har flere ganger beskyttet forbudet fra konstitusjonell kontroll. Riksadvokaten har overvåket det hele uten å gripe inn, og fordi domstolene feilaktig har lagt til grunn at saker er forsvarlig forberedt for retten uteblir effektiv minoritetsbeskyttelse. Vi er i 16 år på overtid, og vitnemålet fra statsadvokatene vil avsløre en ukultur som har gitt Norge et menneskerettighetsproblem.

- Dag 13, vitneførsel: Førstestatsadvokat Runar Torgersen
- Dag 14, vitneførsel: Riksadvokat Jørn Sigurd Maurud
- Dag 15, avslutning av vitneførsel og prosedyrer

Siden 2008 har påtalemyndigheten beskyttet forbudet mot konstitusjonell kontroll. Riksadvokaten ble i 2009 ansvarliggjort for vilkårlig forfølgelse, men mente at det var umulig å vise et problem med menneskerettighetene. Siden har en håndfull grunnlovsdomstoler vist at Riksadvokaten tar feil, og Runar Torgersen forfattet ikke bare brevene som Riksadvokat Busch skrev under på i 2009, men forberedte saken for domstolene da Høyesterett i 2010 nektet de forfulgte grupperingene avklaring av rettigheter. Senere, som leder for rusreformutvalget, mottok Torgersen [syv](#) brev fra AROD som forklarte hvorfor det er uforenelig med mandatet til rusreformutvalget å utelukke et regulert marked fra menneskerettsanalyse. Han valgte å tolke mandatet snevert, slik at kun rettighetsbildet til brukere ble diskutert, og slik videreførte utvalget den blindsonen som AROD vil ta et oppgjør med.

Hadde Rusreformutvalget fulgt sitt mandat, som var å vurdere menneskerettsbildet til den foreslåtte lovgivningen, kunne denne krisen for rettsstaten vært unngått. Den foreslåtte lovgivningen innebar straff for annet enn mindre mengder bruk, hvilket innebar at dette måtte belyses, og det er fordi samtlige aktører har sett vekk fra rettighetene til de som besitter mer enn noen brukerdoser at domstolene må gjøre den jobben som politikerne, rusreformutvalget og rushåndhevingsutvalget ikke gjorde.

Torgersen dukket igjen opp i 2025, når riksadvokaten [aksepterte](#) henleggelse av anmeldelsen mot politiadvokat Lundstein. Slik stanset han integritet fra å få grep, men stadig mer skyves under tappet og det er i ettertid lett å se at å motarbeide rettigheter på rusfeltet var en dårlig ide. Om domstolene tillater bevisføring, vil forsvaret vise at den høyere påtalemyndighet i 16 år har sviktet ansvar for rettssikring. Det er et mørkt kapittel med rettsløshet hvor hundretusenvis av straffesaker står på spill, og vitneboksen vil avsløre medløperi og blottlegge den juridiske tradisjon som til enhver tid har gjort tjeneste for despoter.

I tider med offentlig panikk står valget for jurister mellom forræderi, medløperi, eller grunnlovsforvar, og Riksadvokat Maurud er innkalt fordi han har vært pådriver for en straffesakskjede i tråd med prinsipper som må veie tungt om en liberal rettsstat skal bestå. Det var derfor Riksadvokaten stilte seg bak en generell avkriminalisering i rusreformen, men han leder et kontor som har investert i forbudet. Prestisje, maktmidler, og budsjetter står på spill, hvilket sørger for treghet på rettsstatens vegne, og Riksadvokaten har siden 2009 tatt del i den seriekoblede synden som er å sette styringsjuss fremfor rettighetsjuss.

Det ble i brev av 9. september 2009 etablert at narkotikaloven hadde et problem målt opp mot EMK og SP, at dette var blitt ignorert av politikere og domstoler i lang tid, at politi- og statsadvokater hadde begått en forbrytelse ved å dekke over systematiske krenkelser av menneskerettigheter, at individuell integritet var nøkkelen til effektiv minoritetsbeskyttelse, og at riksadvokaten pliktet å bistå i avklaring av et rettighetsbilde. Siden har Riksadvokaten mottatt over 30 henvendelser som ikke er besvart, og Riksadvokatens vitnemål er avgjørende for plassering av ansvar.

Den høyere påtalemyndighets vitnemål vil gi domstolene et solid utgangspunkt for å se ruspolitikken i historisk og prinsipiell kontekst. Det er rettens ansvar å klarlegge om ruspolitikken er forbundet til fortidens vilkårlige forfølgelse, og om påtalemyndighet, justisdepartement, eller regjering motsetter seg denne forbindelsen vil vitneboksen avklare om motforestillingene har vekt. Vitneplikten er klar, og så snart syndebukkmekanismen er dokumentert som motor for ruspolitikken må domstolene sørge for effektiv beskyttelse. Dette er domstolenes oppdrag, og [spørsmålene](#) til justisminister gir oversikt over spørsmål som må besvares for at straff skal videreføres.

Spørsmålslisten varierer fra vitne til vitne, men er omfattende. Den viser at Storting, regjering, og Justisdepartement har sviktet fagansvaret for ruspolitikken i 20 år, og sunn dømmekraft tilsier at domstolene gjør jobben sin.

Det betyr at forsvaret får mulighet til å dokumentere straffefrihetsgrunner og ledelsessvikt. 15 dager i retten er mye, men påtalemyndigheten avsetter 60 dager for å dømme narkotikalovbrytere til lovens strengeste straff, og dette er en rettsal som skal avgjøre etterkigstidens viktigste konstitusjonelle spørsmål. Prinsippet om jevnbyrdighet tilsier at de forfulgte på rusfeltet får et verdig forsvar, og 15 dager er et minstemål som trengs for å avklare forholdet til Grunnloven.

Derfra kan en uavhengig, upartisk, og kompetent rett avhjelpe et nasjonalt traume ved å levere en dom som bekrefter forsvarets påstander. En slik dom vil markere at offentlig panikk ikke lenger styrer, gi forfulgte grupperinger et effektivt rettsmiddel, og bli en hjørnestein for bygging av integritet i rettssystemet. Den vil gi storting, regjering, og departement grunnlag for et oppgjør med vesentlige mangler, lindre en rift i samfunnsstoffet, og styrke sannhet og forsoning.

I tillegg til dette, må politiet sørge for at Lassen, Gitmark og andre myndighetspersoner prosesseres gjennom rettssystemet. Få har sviktet grunnloven med større margin enn disse aktørene, og den ukultur som de er del av må arresteres. Det finnes ingen større trussel mot lov og rett enn jurister som er informert om varige og systematiske overgrep, men som nekter å handle. Det er slike jurister som muliggjør historiens største overgrep, og det er opp til etterforsker og påtaleansvarlig jurist å avhjelpe den rettsløshet som følger av misbruk av offentlig myndighet og motarbeiding av rettsvesenet. Det er avgjørende at politiet står opp for rettsikkerhet i tider med panikk, og forsvaret ser frem til avhør og positivt samspill.

Med hilsen

A handwritten signature in black ink that reads 'Roar Mikalsen'. The signature is written in a cursive, flowing style.

Roar Mikalsen

Leder for Alliansen for rettighetsorientert ruspolitikk